

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Vita Gasparis Barzaei Belgae E Societate Iesv: B. Xaverii
In India Socij**

Trigault, Nicolas

Coloniae, 1611

XVII. Ex Arabia felice mittuntur ad Gasparem legati.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45183

216. VITAE GASPAR. BARZABI
sanctum dare canibus, & ne trada-
tis bestijs animas confitētium Deo:
barbarum non timendum; Deum
suorum causæ, quod in India toties
experti sint, non defuturum. In eā
sententiam pedibus ac manibus i-
tum, & sic sancita, vt ad vnum om-
nes se mortem dicerēt pro hac mu-
liere tuenda, si necesse foret, oppe-
tituros. Ad litteras porrò Legati tā-
tis per responsum non est, dum quò
res vergeret, appareret. nec frustra;
vt sunt leuia barbarorum ingenia,
vel potiùs Gasparis precibus, Deo
qui corda Regum in manu tenet,
Perficam iram moderante, tempe-
stas sedata, redijt Macedo, à vicinis
Regibus nihil motum. Ipsa mulier,
dote iam opera Gasparis etiam cō-
quisita, coniugem nacta est pro sua
dignitate Lusitanum.

CAPVT XVII.

*Ex Arabia felice mittuntur ad Gas-
parem Legati.*

CVM rem Christianam vide-
ret Gaspar ita feliciter Ar-
muziæ

muziæ succedere, vt erat animo ge-
 nerofo, circumfpicere cœpit, quan-
 ta fupereffent ex omni parte cum
 Saracenis fibi fubeunda certami-
 na. Iam in Perfiam, iam in Arabiã,
 & quæ circà funt regiones, mente &
 votis ferebatur, nec inertì commē-
 ratione, fed etiam iam tum ftrenuè
 fe ad eas expeditiones comparabat,
 vt licet ipfi vel Iaponia vel China
 excideret, Mahometanorum vbi-
 que terræ fupereffent. Nam de ijs
 regionum moribus, de præparatio-
 ne ad Euangelium, quoties poterat,
 certior fieri non omittebat. Ita cùm
 Henricus ille Macedo, de quo capi-
 te fuperiori diximus, in Perfiam
 difcederet, id ab eo flagitauit, vt di-
 ligenter animaduerteteret ea omnia,
 & ad fe perfcriberet, vel rediens
 coràm referret; quod ille fecit ac-
 curatè. Et incidit fanè tum facien-
 dæ frugis occasio, fi nō euentu quo-
 dam euolaffet.

Epifcopus erat ijs in locis Chri-
 ftianus, fidei iam olim apud Perfias
 propagatæ tenue veftigiū. Is vbi de

K

Luf-

Lusitanis audiuit, ad Legatum litteras dedit Latino quidem sermone, sed corrupto, vti ad certum locum vicinum venirent, vbi ipse eos praestolabatur; cupere se de rebus ad fidem vtrique communem pertinentibus colloqui. Eae litterae, quod è legati domo nemo latine sciret, à nullo sunt intellectae, atque adeò rei Christianae benegerendae elapsa opportunitas: quas vbi litteras Gaspar legit, summoperè iure meritoque indoluit. Quae Henrico mandarata, eadem alijs aliò ablegatis commisit. Ergo cum Petrus Lobato, vir Lusitanus & Gaspari peramicus, Mesquaten quaestorem acturus proficiscitur, mox ab eo contendit, de vicinis regionibus sedulo perquireret; sed potissimum de ijs, quas Ayman vel Eayman vocat. ij sunt populi in Arabiae felicis Continente, inter duo promontoria, Rosalgate & Mocandan, qui quatuor magnis & antiquis vrbibus continetur. Multi eos putant, quos sacrae litterae Ammonitas vocant, è

stir-

stirpe Loth descendentes; & fauet,
 quòd ijs procul dubio essent con-
 termini. Vestigium etiam antiquæ
 gentilitatis est apud illos, antiquū
 & magnum Iouis templum. Eam
 gentem naturâ robustam, sed ferè
 simplicem & candidam, impostor
 Mahometh primam suis erroribus
 delusit. Mandauit igitur quæstori
 Gaspar, velut ex ipsius quæstoris
 litteris constat, vt gentis primores
 suo nomine, quem iam diu fama eò
 detulerat, salutaret, operam suam
 deferret, desideria instruendæ gen-
 tis, sacræ ibi extruendæ ædis expo-
 neret. Fecit ipse, quod erat iussus, &
 impensè; & cùm gentem mirè af-
 fectam inuenisset, ita Gasparem eò
 venire rogat, vt ipsemet gentis pa-
 trocinium, non etiam officij ratio-
 nem reddere videretur. Mirum ibi
 Gasparis desiderium, præsertim quòd
 scriberet, solo eius aduentu omnes,
 cum multorum fidem iam promif-
 sis obstrictam habeat, conuertendos:
 itaque sacellulorum suorum
 Armuziæ curâ Vicario, viro pio, re-

linquat, ipse ad maiora natus maiora aggrediatur: ac demum rogat, interposita Diuini nominis sanctitate, & Ecclesiae parentis auctoritate, quorum Gaspar filius esse vellet. Hac Gaspar, haec quaestor, Deus quoque suas partes peragebat. Nam ipsi Ammonitae siue Gasparis fama permoti, siue quaestoris auctoritate, (quam verò propius est iam ante factum, quam quaestor aduenisset, qui suis ad Gasparem literis hoc praetereat) ad Gasparem ipsum terrestri duorum mensium itinere longo ac difficili, sed tutò, è suis duos mittunt: quibus in mandatis datum, vt ipsi primitiae gentis baptismum susciperent. Gasparem deinde summis precibus ad se inuitarent. Id quidem, postquam aduenerunt, nõ indiligenter ab ijs praestitum; sed baptismo abluti & summa beneuolentia accepti & habiti, cum literis ad suos reuersi sunt, spem ceteris vel Gasparis aduentu vel alterius cuiuspiam facturi.

Totam huius Legationis lætitiã,
quam

quàm ex regione tam alba ad messem, atque ex his spicis colligebat, sua Gaspari captiuitas in incredibilem dolorem commutauit: sed tamen ille iam dudum ad B. Xauerium ab ipsa Armuzia in Iaponiam usque scripserat, & respòsum proximis nauibus exspectabat, quod si non erat accepturus, discipulorum aliquem, dum triennij tempus exspiraret, mittere decreuerat; idque optabant desiderio Gasparis uniuersi. Ea deinde res, in Iaponiam quanquàm frustra euocato, ab eo perfici non potuit; sed & haectenus à nullo tentata est: atque ita eo tempore multa messis paucitate messorum necessariò deperibat, & quotidie deperit magno piorum dolore: qui utinam pungeret tot in florentibus Academijs Theologiae & saepe vani honoris candidatos, atque ad accurrendum, & opem ferendam infinitis propè animarum millibus, sanguine Christi redemptis, operarum pænuria aeternum pereuntibus, aliquando excitaret!